

47336

S

POMIN

prvega

SVETEGA OBHAJILA.

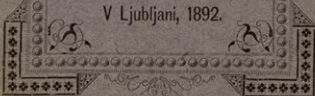

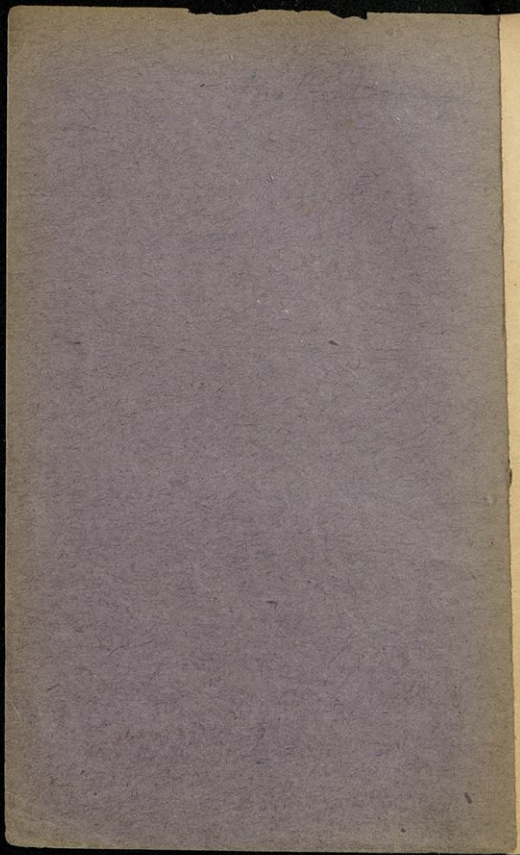
Šest zlatih sredstev stanovitnosti
na poti v nebesa za kršč. mladino.

Po nemškem izvorniku.

V Ljubljani, 1892.

S

POMIN

prvega

SVETEGA OBHAJILA.

Šest zlatih sredstev stanovitnosti
na poti v nebesa za kršč. mladino.

Po nemškem izvirniku.

V Ljubljani, 1892.

47336

Dné *18*.....

je v cerkvi

v (na)

..... *prejel*

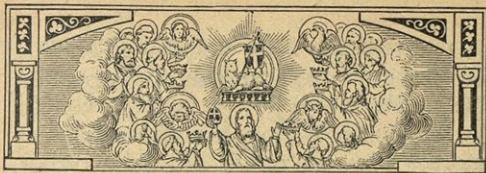
prvo sv. obhajilo

iz roke

preč. gosp.

*Čast in hvala bodi brez konca Naj-
svetejšemu zakramentu!*

~~~~~
Zal. Katol. društvo detelj. — Katol. Tiskarna.

Bodi zvest do smrti, in
dal ti bom krono življenja.
Raz. 2, 10.

Ni še dolgo od takrat, ko so doneli zvonovi farne cerkve v I. polno in slovesno, a vendar milo in tužno. Žalosten sprevod se je počasno gibal skozi mesto ven proti mirnemu pokopališču. Ondu je bil izkopan nov grob. V ta grob so položili truplo 13letnega dečka. Še v majniku življenja, v cvetu najlepše svoje dobe moral se je ločiti ter zapustiti svet. Strupena sapa greha se ga še ni dotaknila; še je cvetela v njegovem srcu lilija nedolžnosti. Sirotej brez očeta in matere, brez prave domovine, prosil je ta deček na najsrečnejši dan svojega življenja, na dan prvega sv. obhajila, ljubega Jezusa: »O dobri Jezus, daj da umrjem v nedolžnosti današnjega svetega dné, kajti razmere, v kojih živim, so nevarne za moje dušno zveličanje!« In glej, nekoliko tednov po prvem svetem obhajilu je izpolnil Bog njegovo željo in vzel dobrega otroka v svoje nebeško kraljestvo.

Da, umreti, revno zemljo zapustiti, in kvišku hiteti nad oblake in zvezde v lepo nebeško kraljestvo, tam gledati Jezusa v neskončnem veličastvu — to

je pač najlepša želja pobožnega otroka, ko praznuje najlepši dan svojega življenja. Pa četudi je lepa ta želja, vendar jo izpolni ljubi Bog le redkokedaj. Saj morajo tudi na zemlji biti dobri otroci, kateri ljubemu Jezusu delajo veselje s pravim krščanskim življenjem ter v svojem kasnejem poklicu z molitvijo, besedo in dejanjem prav mnogo duš dovedejo k Bogu. Tako bode tudi pri tebi, ljuba duša! Ko bi ti bilo dano takoj po prvem sv. obhajilu umreti, bil bi sedaj v nebesih. Pa ti moraš dlje časa živeti k časti božji in v blagor človeštva. S tem si pridobiš višjo slavo v nebesih, lepšo krono, krasnejši prostorček prav blizo Jezusa in Marije.

Vendar pa je dolgo življenje polno nevarnosti. Zabredeš lahko v smrtne grehe, v njih utegneš umreti in potem si nesrečen za vselej ter prideš v pekel. Ta misel me vselej vznemirja, naj sem še tako zelo vesel, kadar praznujejo otroci dan prvega sv. obhajila, in težko mi je pri srcu in zelo se bojim za nje. Sicer so vsi trdno obljubili nikdar dobrega Zveličarja ne žaliti z velikimi grehi. Toda oh, kako slabo in omahljivo je pač

človeško srce! Koliko jih je že bilo, ki so nekdam s pobožnim srcem in s trdnimi sklepi klečali pri božji mizi, toda pozneje je v viharju skušnjav ugasnila njihova ljubezen, postali so slabi v veri, izgubili so nedolžnost in zabredli so na kriva pota. Kako žalostno, če bi tudi ti, mladi prijatelj moj, v gorečnosti otrpnil in zapustil Jezusa.

Bodi zvest do smrti, in dal ti bodem krono življenja! To je želja in obljuba tvojega Zveličarja, ki je na križu umrl iz ljubezni do tebe. To je pa tudi moja srčna želja, katero bi ti v imenu Jezusovem iz ljubečega srca vneto in vzbudno rad klical vse dni tvojega življenja. In ker mi je toliko do tega, da v dobrem stanoviten ostaneš, podam ti tu dušno »spominico« t. j. sredstvo zoper smrtni greh in nesrečno smrt. Napisal sem ti v tej spominski knjižici nekoliko migljajev in nasvetov, kateri te bodo — ako se zvesto po njih ravnaš — varovali pred strupeno kačo smrtnega greha. — Obljubi mi pa, mladi prijatelj, da bodeš te vrstice prečital vsaj vsako prvo nedeljo v mesecu.

Kot zanesljiva sredstva za stanovitnost v dobrem ti svetujem tehle šest reči :

1. Spominjaj se večkrat dné svojega prvega sv. obhajila.

2. Sprejemaj večkrat (vsak mesec) zakrament sv. rešnjega Telesa.

3. Bodi vedno čuječ in oprezen.

4. Moli rad in pobožno.

5. Privadi se dnevnega reda v vsem svojem delovanju.

6. Misli gostokrat na štiri poslednje reči!

---

1. Spominjaj se večkrat dné svojega prvega sv. obhajila.

Glej! lepo podobico si dobil od svojega ljubega dušnega pastirja. Daj si jo v okvir narediti, da jo lahko pogledaš vsak dan. Vzbujala bode v tebi sladke, tolažilne in spodbudne spomine. Pred to podobo moli vsak dan svojo jutranjo in večerno molitev in vprašuj se večkrat ob jutranji molitvi: »Kako sem nekdaj preživel svoj najlepši dan? in kako bi se vedel danes, ko bi bil danes oni slovesni dan? Kako rad bi molil, in kako rad svoje dolžnosti izpolnoval?« In zvečer misli pred podobo: »Je-li današnji dan podoben onemu presrečnemu dnevu? Sem li danes tako goreče molil in vse s takim veseljem

storil, kakor takrat?« To ti bode močno pomagalo na večer svojo vest dobro izprašati.

Ko se ob letu zopet vrne spominski dan prvega tvojega obhajila, obhajaj ga slovesno, sprejmi vredno sveta zakramenta, moli več nego navadno in vprašaj se resno: »Sem li še oni Božji otrok kot takrat? Sem li postal boljši ali slabejši? V čem? Kako? Od kedaj?« Stori potem trdne sklepe.

Verjemi mi, večkratni spomin na oni srečni dan je že marsikatero grešno dušo spravil na pravi pot in mnogo čistih duš ohranil neomadežanih v viharju življenja.

Na Francoskem je umrl umirovljen stotnik, pogumen bojevnik in dober kristijan. Vsi so ga ljubili. Ta stotnik je imel v svoji jedilnici poleg razpela dve podobi: podobico svojega prvega sv. obhajila in pa svoj stotniški patent. Ti dve podobi ste mu bili neizrekljivo dragi, posebno pa obhajilni spominek. »To podobo sem imel pri sebi,« tako je pripovedoval večkrat svojim prijateljem, »v šotorih, v kasarni in v bojih. Večkrat so me nadlegovale skušnjave: odprl sem svojo listnico, vzel iz nje obhajilno podobico, pogledal jo z ginenim srcem in se spomnil najsrečnejšega dne svojega življenja. Molil sem k Bogu in Mariji, in hude misli so izginile. Spomin na prvo sv. obhajilo je bil moj oprsni, moj ščit in meč v boju zoper hude misli in

želje, in kadar umrjem, naj leži še v grobu na mojem srcu!« — Glej, predragi, tako mogočno upliva spomin na prvo sv. obhajilo ter varuje greha.

Nadaljno sredstvo, Jezusu zvest ostati, je:

2. Večkratno vredno sv. obhajilo.

Ljubi Jezus je rekel: *Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem. Kdor je od tega kruha, ne bode umrl vekomaj*, t. j. kdor prejme večkrat in vredno sv. rešnje Telo, ne bode umrl na duši, ne padel v smrtne grehe. Kar je solnce zemlji, srce telesu, sok drevesu, to je duši sv. obhajilo. — Kdor ne sprejema rad Jezusa v pre-svetem zakramentu, ta ne bode smel kdaj k njemu priti v nebeško veličastvo.

Nikar naj ti ne zadostuje samo o Veliki noči ali vsako četrletje k mizi Gospodovi pristopiti, marveč vsak me-sec prejmi sv. rešnje Telo in drži se vedno te lepe navade. Ko bi pa kdaj bil tako nesrečen, da bi storil smrtni greh, takrat pa še tako dolgo ne čakaj, marveč še tisti teden precej sprejmi za-krament sv. pokore, da se ne pogubiš, kakor se potopi barka, ki je treščila

ob pečino in dobila luknjo, ako se takoj ne zadela ta luknja in ne izpôlje voda iz nje. O koliko otrok, ki je zabredlo na kriva pota, bi bilo ostalo čistih in pridnih, ko bi se bili ravnali po tem nasvetu ter takoj spovedniku povedali svoje nevarnosti.

Večkratno sveto obhajilo tolaži in krepča v skušnjavah, pomaga do čednosti in vodi v nebesa. Koliko ljudi vznemirja misel: »Ko bi vsaj za gotovo vedel, če bom zveličan!« Ne boj se. Ako sprejemaš večkrat vredno sv. rešnje Telo, prideš gotovo v nebesa, to ti je obljubil tvoj Zveličar sam. Če tedaj Jezusa ljubiš, bodeš gotovo pristopal gostokrat k njegovi mizi.

Pa stori to vsakokrat s tako pripravo, kakor si to storil prvokrat. Ali še veš, kako lepo si se takrat pripravljaj, koliko truda te je stalo? O, delaj to vedno tako! Salomon je zidal sedem let tempelj Gospodov; kako vestno moraš tedaj i ti čas porabiti, da svojo dušo spremeniš v krasen tempelj, vredno bivališče najsvetejšega Boga. Zato očisti svoje srce grehov, da, celo hudih nagibov, plevel greha mora se s koreninami izrupati. Posebno se pa varuj

dveh vrst grehov, s katerimi bi najbolj žalil ljubega Jezusa. To pa so grehi zoper sveto čistost in grehi z jezikom (kletev, laž, opravljanje itd.). Čista mora biti duša, čisto mora biti telo in čist jezik, ki sprejme božjega Sina. O tem izprašuj vsak dan svojo vest. Spovej se s skesanim srcem odkrito, kakor pred prvim sv. obhajilom, in izvoli si stalnega spovednika; njemu povej odkritosrčno svoje dušne zadeve, skušnjave in nevarnosti in prosi ga za dober svet.

Pa ne samo očistiti moraš svojo dušo, marveč tudi okrasiti in oplešati. S čim pa? S čednostmi in dobrimi deli. Z vijolico ponižnosti, z lilijo nedolžnosti, z vrtnico goreče ljubezni do Boga in bližnjika in s spominčico pobožne molitve.

Že tisti večer pred sv. obhajilom opravi z večjo gorečnostjo svojo večerno molitev. Obudi v sebi sveto hrepenenje po Jezusu. Spravi se k počitku s sladko mislijo na sladkega Odrešenika svojega. »Še nekoliko ur, in prišel bode k meni Bog nebes in zemlje. O kolika sreča! Sreča, zarad katere me celo angelji zavidajo. O da bi že skoraj prišla

ta srečna ura! O da bi mi bilo možno vso noč pred svetim tabernakeljnomo v molitvi prečuti! Sv. angelj varuh moj, sveti patroni, storite vi za mene, kar jaz ne morem storiti. Vaše hvalnice v tej noči darujem svojemu ljubemu Jezusu.« — O kako primerne in koristne so take misli za predvečer vsakega obhajilnega dne. Dobro je tudi premišljevati o naslednjih treh vprašanjih: 1. »Kdo hoče jutri k meni priti? — Jezus, moj Bog in vse.« Vzbudi pri tem živo vero, globoko ponižnost in najspoštljivejše počeščenje. 2. »Kam hoče priti? — K meni revnemu grešnemu človeku.« Ponižaj se globoko, kakor oni stotnik v evangeliju in obudi srčno kesanje in popolno ljubezen. 3. »Zakaj hoče Jezus k meni priti? — Ker me ljubi in me hoče zveličati.« O kako mora to oživiti tvoje upanje in razvneti tvojo ljubezen! Jezus ti more in hoče pomagati in ti bode pomagal. On je največja, najlepša, najljubeznejša dobrota. Kako se blešči njegovo Srce v sijaju neizrečene krasote in ljubeznivosti, kako plamti v sveti ljubezni! S takimi mislimi idi k počitku, pozdravi še enkrat iz daljave svojega Jezusa v

svetišči cerkve, kjer se v ljubezni tebe spominja, obudi še v srcu goreče želje po njegovem prihodu in tvoja zadnja misel bodi pozdrav: »Hvaljen bodi najsvetejši zakrament!«

V jutro obhajilnega dné misli takoj, ko se vzbudiš, na Jezusa; misli si, da tudi tebi reče kakor nekdam Cahaju: »Stopi brzo doli, ker danes hočem priti v tvojo hišo!« Premisli še enkrat tri vprašanja kakor zvečer, in prosi Jezusa med umivanjem in napravljanjem, naj te umije s predrago svojo krvjo tudi najmanjšega dušnega madeža in naj te obleče v svatovsko oblačilo svetih čednosti. V zadnji četrti ure pred sv. obhajilom ponovi še enkrat s pobožnim srcem vero, upanje, ljubezen, ponižnost, zaupanje in gorečo željo po Jezusu v presvetem zakramentu. Prosi Marijo, angelje in svete patrone, naj pridejo in te spremijo k božji mizi. — V trenutku sv. obhajila misli si, ljuba duša, da tvoje srce so betlehemske jaslice, kjer je prišel ravnokar Jezus na svet. Moli ga z Marijo in sv. Jožefom, s pastirci in sv. tremi Kralji in daruj mu zlato ljubezni, kadilo srčne pobožnosti in mire

zatajevanja V presvetem trenutku precej po sv. obhajilu pozabi na vse drugo in misli le na svojega ljubega Jezusa. Premisli zlasti naslednja tri vprašanja: 1. »Kdo je Jezus in kdo sem jaz? On, — veliki Bog, jaz — ubogi grešnik.« Strmi, veseli se, moli! — 2. »Kaj je Jezus za-me storil? Kaj sem jaz storil za njega?« Misli na Betlehem, Nazaret, Golgato, o koliko je Jezus za te storil, trpel in daroval! Zahvali se mu iz vsega srca. Ti pa si storil tako malo za Jezusa, toliko proti njemu, žalil si ga toli in tolikrat z grehom, njega, svojega največjega dobrotnika. Kako ti je pri srcu, če misliš na vse to? Ali se ne boš iz dna srca kesal in sramoval svoje grde nehvaležnosti? 3. »Kaj zahteva Jezus od mene, in kaj hočem jaz od Jezusa zahtevati?« — Tvoje srce hoče imeti dobri Zveličar, o daruj mu ga na večno, njegovi službi posveti tudi svoje telo, svoje oči in ušesa, roke in noge. In kaj boš zahteval ti od Jezusa? Vse, kar ti je koristno za dušo in telo.

Čas zahvale po sv. obhajilu je najdražji čas življenja. Ne zamudi ga nikdar. Vsaj četrť ure porabi za

zahvalo. Zahtevaj mnogo, Bog ti dá vse. 1. Prosi ga za milost stanovitosti v dobrem: »Preljubi Jezus, ti me tako zelo ljubiš, da si prišel sam k meni, o srčno te prosim pri ljubezni tvojega presv. Srca, ne dovoli vendar, da bi te kedaj zopet žalil; daj, da naj raje poprej umrjem v nedolžnosti!« Če tako prosiš, bodi zagotovljen ljubezni Jezusove. 2. Prosi za vse milosti, kojih potrebuješ v svojem stanu. 3. Priporoči Jezusu vse svoje potrebe in nadloge. 4. Moli tudi za druge — stariše, brate, sestre, dobrotnike, dušne pastirje, učitelje, predpostavljene, sorodnike; moli za sv. cerkev, za sv. očeta, uboge grešnike, uboge duše v vicah, za umirajoče. — 5. In če te stiska kakšna velika britkost, ali če je kdo izmed tvojih zabredel na grešna pota, prosi in ne nehaj zaupno prositi presveto Srce Jezusovo, dokler te ne usliši.

Hočeš na dan obhajila ljubemu Jezusu kako posebno veselje narediti, opravi kako dobro delo, obišči bolnika, idi na pokopališče in moli za pokojnike, obišči Jezusa v presvetem zakramentu, moli sv. križev pot, daj kaj vbogajme, odloči od prihranjenega

denarja nekoliko krajcarjev za kak dober namen, n. pr. za sveto Detinstvo, »katol. družbo detoljubov« itd. Končaj ta milostipolni dan jednako kot na predvečer. Združi svojo zahvalnost z zahvalo vseh angeljev in svetnikov v nebesih in prosi ljubo Mater božjo, naj ona Boga zahvali v tvojem imenu. Če bodeš obhajilni dan vselej na tak način preživel, bodeš postajal vedno boljši in popolnejši. Liliija tvoje nedolžnosti bode vedno lepše cvetela.

Kdo bi mislil, da se nahajajo na dvorih knezov in imenitnikov tudi angelji? Ta čudež se je zgodil na španjskem dvoru l. 1581—1584. Med plemiči cesarice Marije bil je sv. Alojzij. Velike so bile ondi nevarnosti njegove nedolžnosti. Alojzij se je rešil iz njih neoskrunjen, kot trije mladeniči iz ognjene peči. In kaj ga je rešilo? Vsak teden je hodil k sv. obhajilu. Kruh angeljski ga je storil angeljskega v njegovih mislih, besedah in v vsem njegovem vedenju.

Da, še več se zgodi, večkratno sv. obhajilo ne napravi samo tebe čistega in angeljskega, marveč močno upliva tudi na tvojo okolico. Na tak način postaneš apostol, kakor oni pobožni deček na Francoskem (v Saint Corneille). Občina, v kateri je živel, bila je v dušnem oziru zelo zanemarjena in sprijena. Četrto, šesto in sedmo zapoved božjo so z nogami teptali in cerkvene zapovedi zaničevali. Pavlin — tako je bilo dečku ime, opravil je prvo sv. obhajilo z angeljsko pobožnostjo. Na ta sveti dan je

sklenil z nekaterimi prijatelji neko sveto zavezo. Obljubili so drug drugemu, da bodo svoje molitve točno opravljali, vseh hudih priložnosti se ogibali, od časa do časa svoje dušne pastirje obiskovali in drug drugzega spodbujali, večkrat sv. zakramente sprejemati in zvesto božje in cerkvene zapovedi izpolnovati. V petih letih je štel to društvo pobožnih mladeničev že trideset udov. Zvesto so izpolnovali, kar so obljubili. Njihov vzgled je uplival čudovito. Čez malo let je imela ta občina že 30 dobrih krščanskih obitelj, in sedaj, 20 let po sv. obhajilu Pavlinovem je vsa občina spreobrnena — pravi vzor krščanske srenje.

Glej blagodejni sad večkratnega vrednega obhajila. Ono posvečuje tebe in druge; stori te aposteljna in angelja varuha tvoje okolice. Misli na to večkrat in bližaj se vsak mesec pobožno božji mizi.

3. Sveta čuječnost.

Tretje sredstvo stanovitnosti je čuječnost. *Dragocen zaklad nosimo*, pravi sv. Pavel, *toda v zelo krhki in razdrobljivi posodi*. Kako istinite so te besede! Neprecenljivi zaklad nedolžnosti, biser sv. vere, nosiš v sebi. Z veliko radostjo se ozirajo na te vsa nebesa, Bog, Marija, angelji in svetniki. O da bi se te vedno veselili! Pa ta dragoceni zaklad se lahko izgubi. Tisoč nevarnosti preti, tisoč volkov v ovčjih

oblekah hodi okolo in steguje ostre kremplje po tvoji nedolžnosti in tvoji veri. Tedaj pazi in čuj! *Čujte in molite!* opominja Zveličar.

Varuj se 1. slabih, pokvarjenih ljudij. Če kdo govori proti veri, jo zaničuje in zasmehuje, ali pa če nespodobno govori, s takim ne občuj. Če moraš v kraje, kjer so taki ljudje, povej to starišem, mojstrom, posebno pa spovedniku, in ravnaj se po njihovem nasvetu. Kajti, če si še tako dober, pogubil se bodeš, če se ne ogiblješ takih zlobnih ljudi. Pomni: »Slabe govorice pokvariyo dobre šege in en hudoben tovariš spravi jih sto drugih v pekel!«

2. Ogibaj se vseh nevarnih krajev. Ne hodi v hiše, kjer se nekrščansko govori in živi, kjer šesta zapoved ni v čislih. Zvečer in po noči bodi doma in ogibaj se sploh vseh priložnosti, ki bi bile za tvojo nedolžnost nevarne; osobito te prosim, da se varuj vsakega nevarnega znanja, ker grešno znanje je že tisoče nedolžnih ljudi v pekel privleklo. Bodi pa tudi čuječ, kadar si sam, obrni proč svoje oči od grdih podob in nesramnih reči; svojih ušes ne nastavlaj nesramnim pogo-

vorom, srce bodi zaprto hudobnim mislim. Misli v skušnjavah na križanega Zveličarja, moli k Jezusu in Mariji ter vadi se pridno v prostovoljnem zatajevanju. Z vso resnobo se zoperstavlja in beži, ko bi ti kdaj kdo hotel kaj nespodobno nagajati. Ne trpi tudi najmanjše reči, ki bi bila zoper sv. sramežljivost; beži pred grehom, kakor egiptovski Jožef in priporoči se angelju varuhu. Najljubši kraj bodi ti cerkev in pa tvoja sobica, v kateri si lahko napraviš majhen altarček, pred kojim opravljaš svoje molitvice. Obiskuj rad pokojnike na pokopališču; tam minejo vse posvetne misli in nečimurnosti, ondi veje sapica nebeške domovine.

Varuj se 3. slabih knjig in spisov! Sveti Peter pravi: *Hudi duh hodi okoli kot rjovec lev* in si prizadeva človeške duše k slabemu napeljati. On je morilec duš od začetka in navdaja svoje služabnike, da pišejo knjige in spise brezverske in umazane vsebine. Jezik lep, beseda gladka, to je med, in tisoč in tisoč ljudi čita take knjige, plača je s težko prisluženimi novci in srka tako smrtni strup, in duša neumrjoča, s krvjo božjo odkupljena,

zboli — smrtno zboli in umrje. Lilija nedolžnosti zvene. — Ne čitaj nikdar nobene knjige, katere bi se sramoval, če bi te tvoj spovednik našli pri njej. Ako ne veš, je-li knjiga dobra ali slaba, vprašaj svojega spovednika. In če pri čitanju na kaj naletiš, kar je proti veri ali spodobnosti, vrzi knjigo od sebe in ne čitaj je dalje. Sv. Alojzij našel je nekoč tako knjigo v palači svojega očeta. Nevoljen vrže jo takoj v ogenj, in umije si roke, da bi se jih niti prah tako slabe knjige ne držal. — Kadar utegneš, osobito ob nedeljah, vzemi kako duhovno knjigo v roke. N. pr.: »Življenje svetnikov«, Tomaža Kempčana: »Hodi za Kristusom«, slovenski Goffine in druge pobožne knjige, kakoršnih imamo Slovenci že zdaj mnogo. Tudi »Katekizem« ponavljaj večkrat in hrani ga vedno kot spomin na svojo detinsko dobo. V teh knjigah najdeš krepko hrano za svojo dušo. Prosi tudi svojega dušnega pastirja za dobre knjige. Gotovo ti je z veseljem posodijo.

4. Ne boj se ljudi. Bojazen pred ljudmi je prazno plašilo, vsled katerega izgublja dan na dan brez števila ljudi dušno zveličanje; zabredejo v velike

grehe in pozabijo lepih sklepov svojega prvega sv. obhajila. O ljuba duša, varuj se take prazne bojazljivosti. Vsem ljudem ne more nihče vstreči: saj še ljubi Zveličar tega ni mogel. Ne méni se tedaj mnogo za to, če te slabi ljudje kaj zasmehujejo. Ali ni boljše, da te grajajo hudobni, kakor pa če bi te grajali dobri? Da, zasramovanje in graja hudobnih ljudi je za-te le čast. O, kaj ti bo pomagal svet takrat, ko boš ležal na smrtni postelji ali pa celo v peklu trpel? Ali te bode »svet« na smrtni postelji tolažil ali pekla rešil? — Če te tedaj tvoji tovariši, znanci itd. zasmehujejo zato, ker si pobožen, ker hodiš večkrat k sv. obhajilu in vsak dan k sv. maši; če te zasramujejo, ker jih ne spremljaš na njihovih slabih potih: o dragi prijatelj, ne brigaj se za-nje. Nikar ne misli pri svojih dobrih delih: »Kaj bodo ljudje o meni mislili in govorili?« marveč: »Koliko veljam pri Bogu, kaj misli Bog o meni?« — Jezus govori tako razločno: *Kdor se mene sramuje pred ljudmi, tega se bode sramoval tudi božji Sin, ko bode prišel v veličastvu Očetovem z angelji!*

S čuječnostjo je v zvezi

4. Molitev.

Čujte in molite! Kdor po zimi daleč potuje, ga obide skušnjava, da bi sédel v sneg. Če to stori in zaspi v snegu, zmrzne. Tako se lotijo tudi nas, ki moramo ta mrzli svet prepotovati, skušnjave, da bi opustili molitve in dušne vaje, da bi mlačni postali v dobrem. Ako skušnjave ne premagamo, nas zaziblje spanje duhovne lenobe, ogenj ljubezni ugasne v srcu, mi otrpnemo — rekel bi — zmrznemo na duši. Molitev je tedaj dušni toplomer, s katerim se meri krščansko življenje. Je naša molitev dobra, smo dobri in bogoljubni tudi mi; če pa postane naša molitev slaba in mlačna, je to za nas žalostno znamenje, vedno globeje zabredemo v grehe. Sv. Avguštín torej prav trdi: *Kdor zna prav moliti, ta zna tudi prav, t. j. krščansko, sveto živeti.* Molitev je nebeška rosa za dušo. Molitev tolaži, krepča, daje pogum, ter je najvarnejše orožje v skušnjavi. Kdor v skušnjavi takoj moli, ni privolil v skušnjavo, tak zmaga. Molitev je nebeški ključ. Molitev nam izprosi milost stanovitnosti.

Tedaj moliti moraš, ljuba duša, ako hočeš ohraniti čisto srce. Pa kedaj, ka k'o in kaj moli? Delaj tako-le :

1. Zjutraj, ko se zbudiš, pozdravi takoj ljubega Boga, pokrižaj se pobožno, iz ljubezni do Boga zapusti hitro posteljo, moli med tem, ko se oblačiš, tihoma očenaš, vero, upanje, ljubezen ali če znaš, še kaj družega; poškropi se z blagoslovljeno vodo in opravi klečé svojo jutranjo molitev; zahvali Boga za novi dan, skleni, da ga bodeš dobro porabil, in daruj ga Bogu z dobrim namenom: »Vse ljubemu Bogu v čast!« Priporoči se tudi varstvu ljube Matere božje in svetemu Jožefu, sv. angelju varuhu in svojemu sv. patronu. Trdno skleni, vsakega greha se varovati, osobito smrtnega.

2. P o d n e v i misli večkrat na Boga, pozdravljaj ga s kratkimi molitvicami, n. pr. *O Jezus, tebi živim* itd. *O Bog, raje umreti nego grešiti!* Kadar utegneš, še kaj več moli. Moli tudi med svojimi opravili, na poti itd.

3. Z v e č e r poklekni, prej ko se slečeš, in opravi svojo večerno molitvico zopet klečé. Pristrčno zahvali Boga za vse. Izprašuj svojo vest in ob-

žaluj iz vsega srca svoje grehe s trdnim sklepom, prihodnji dan pobožnejše živi. Moli en očenaš k sv. Jožefu za srečno zadnjo uro. Mnogo jih je že z njegovo pomočjo storilo srečno smrt, ker so ga vsak dan častili. Misli večkrat: »Kako bi bilo, ko bi to noč umrl?« Opravi duhovno obhajilo, poškropi se z blagoslovljeno vodo in se sramožljivo sleci. Priporoči se božjemu varstvu ter glej, da v molitvi zaspiš. Vzemi rožni venec v roko ter moli. Če se pa ponoči prebudiš, moli rožni venec dalje. Misli na ljubega Zveličarja, kateri med tem, ko ti spiš, v tabernakeljnu za te bedi in moli.

4. Razun teh molitvic ti posebno priporočam, da pojdi — če le mogoče — vsak dan k sv. maši. Sv. maša je zate vir največjih milosti. Bog ti obilno poplača one pol urice, ki jo njemu posvetiš. Moli iz molitvene knjige ali pa tiho premišljevaje žalostni del rožnega venca. Pri darovanju misli na daritev Jezusovo v tempeljnu, daruj v duhu nebeškemu Očetu svojo častilno, zahvalno, prosilno in spravno daritev. Pri povzdigovanju stopi v duhu pod križ na Kalvarijo. Pri sv. obhajilu misli

na zadnjo večerjo ter se v duhu obhajaj. Če pa ti ni mogoče pri sv. mašiti, pridruži se v duhu vsem sv. mašam celega sveta in daruj Bogu svojo dobro voljo.

5. Obišči večkrat ljubega Jezusa v presvetem zakramentu, potoži mu ob kratkem vse svoje potrebe in prosi ga njegovih milosti. To mu je tako zelo všeč, da ti bo rad uslišal tvoje prošnje. Misli večkrat na njegovo grenko trpljenje, moli včasih sv. križev pot, počasti tudi sv. petere rane in še posebno njegovo presveto božje Srce!

6. Goreča bodi tvoja pobožnost do nebeške kraljice Marije. Njo slaviti in njeno slavo širiti bodi ti najslajše veselje. Posnemaj jo v njenih čednostih. Noben dan naj ne mine, da bi jej ne podaril kake cvetlice svoje ljubezni, kakega darčka zatajevanja in premagovanja. — V znamenje, da jo prisrčno častiš in ljubiš, nosi pri sebi njeno svetinjico; obhajaj z veseljem njene godove in praznike s tem, da sprejmeš sv. zakramente; posveti jej vsako soboto in mesec majnik, moli vsak dan en odstavek svetega rožnega

venca in daj se vpisati v katero njej posvečeno bratovščino. Rad poslušaj Marijine pridige, pridno prebiraj Marijine knjige, z veselim sreem popevaj Marijine pesmi. Izroči lilijo svoje nedolžnosti njenemu materinemu varstvu in navadi se vsako jutro in večer tri češčenasimarije na čast brezmadežni Devici moliti. Dostavi pa: *O Marija brez madežu spočeta, ti naše pribežališče, prosi za nas!* Lepa je tudi naslednja molitvica: *O moja Gospa, o Mati moja; tebi se vsega darujem, in da se ti vdanega skazem, ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra Mati, varuj me, brani me kot svojo lastnino in posestvo.* — Ti dve molitvici ste že marsikateremu na čudežen način sv. čistost ohranili, drugim pa ste izgubljeno nedolžnost zopet pridobili in je spreobrnili. O ljuba duša, drži se svoje dobre nebeške Matere, okleni se je z vso ljubeznijo. Zveličani Henrik Suzo zatrjuje: »Prej bosta nebo in zemlja prešla, kakor da bi se pogubil zvesti, pravi častilec Marijin.«

Moli na tak način, kakor sem ti povedal tukaj. Postala ti pa bode molitev

lahka in prišla v sladko navado, če se privadiš in držiš vedno nekega določenega dnevnega reda. Kaj je to, ti bom takoj razložil.

5. Krščanski dnevni red.

Takšen red je zeló imeniten. Vrtove obdajamo s plotovi, drevesa se privezavajo h količu, da škode ne trpé. Tako je tudi krščanski dnevni red za-te trdna opora, da ne zabredeš na kriva pota. »Drži se reda, da red tebe drži«, pravi sv. Brnard. Kedor se navadi krščanskega reda, živi čistejše, redkeje pade, hitreje zopet vstane, hodi previdneje, ima slajše tolažilo, živi mirnejše, umrje zaupnejše, rešen je mnogih muk v vicah in pridobi si lepšo krono v nebesih — pravi isti svetnik.

I. Najprej drži se nekega določenega reda za vsak dan:

1. Vstajaj vsak dan hitro, spodobno in bogoljubno ter natanko ob določenem uri!

2. Opravi klečé svojo jutranjo molitev!

3. Vdeleži se pobožno sv. maše in obudi željo vdeležiti se vseh sv. maš

po svetu. Če slišiš pri povzdigovanju pozvanjanje, poklekni, če mogoče, ter moli Jezusa.

4. Idi hitro in natančno ob določeni uri na delo. Prični je Bogu na čast in z znamenjem sv. križa; misli večkrat med delom, posebno če ura bije, na besede: »V imenu božjem, o Jezus, tebi za ljubo! Ti si toliko zamestoril, trpel, žrtvoval, ti hočeš, da to storim. Tebi za ljubo hočem rad storiti, kolikor morem. Združim svoje delo s Tvojim delom. Pomagaj mi s svojo milostjo.«

Tako je delala sv. Rozalija. Kakor solnčnica, ki s svojim velikim rumenim cvetom vedno proti solncu gleda in se za njim obrača od solnčnega vzhoda do večera, tako se je tudi njena duša vedno obračala k Bogu. Če je predla, šivala ali pletla, čitala, jedla ali z drugimi govorila, če je bila doma ali na njivi ali pa v cerkvi, vedno je mislila na Boga, vedno zanj delala. »Roko pri delu, srce pri Bogu«, bil je njen pregovor.

5. Pred jedjo in po jedi opravi vselej vestno svojo molitev brez strahu in sramovanja. Jej le ob določenem času; med navadnimi obroki brez potrebe ne uživaj. Bodi zmeren in misli, kako se je Jezus vedel pri jedi. Izpolnuj

vestno postno zapoved. Večkrat si prostovoljno pritrčaj nekoliko.

6. Ob času počitka ne pozabi, da te vidi vsevedni Bog. Ne vdležuj se iger, ki so grešne ali nevarne. Varuj se ob počitku, da preveč časa ne zgubljaš; varuj se sploh vsega, kar bi utegnilo žaliti Boga — da se ti ne bo nikoli treba sramovati svojega razveseljevanja, marveč da bi, kakor sveti Alojzij, z mirno vestjo po vsakem razvedrilu mogel stopiti pred obličje večnega Sodnika.

7. Če imaš med dnevom čas za kratke pobožne vaje, nikar ga ne zamudi. Obišči n. pr. presv. rešnje Telo, čitaj pobožne knjige itd. Če imaš priliko, stori tudi kako dobro delo, da Boga razveseliš.

8. Končaj dan z Bogom, s pobožno večerno molitvijo in z izpraševanjem vesti. Prav lepo je, ako se opravlja večerna molitev skupno. Idi v posteljo ob določeni uri in s pobožnimi mislimi.

II. Nekateri dnevi v letu so pa zate še posebno imenitni. Take dneve moraš razun tega, kar sem ti nasve-

toval za vsak dan, še kaj več, še kaj posebnega storiti v slavo božjo in svoj dušni prid!

1. V vsakem tednu je nedelja, večkrat tudi praznik. Ti dnevi so ljubemu Bogu posvečeni. Uporabljal jih tedaj v blagor svoje neumrjoče duše. Pomni sledeče:

a) Ne opravljaj nikedar hlapčevskih del, ker to bi klicalo prokletstvo božje na te. Ne skruni teh dni z grešnimi veselicami. Varuj se nezmernosti, osobito pijanosti. Kako boli to ljubega Boga, ako kristijani v svetih dnéh največ grešé!

b) Prosi ljubega Boga odpuščenja za tako mnoga razžaljenja in vdeleži se vedno predpoldanske in če mogoče popoldanske službe božje. Čitaj kako sveto knjigo, obišči bolnike, ali stori sicer kako dobro delo.

2. Vsak posamezni mesec lahko posvečuješ s tem, da vredno sprejmeš sv. rešnje Telo. Na to te posebno opozarjam. V dan svojega mesečnega obhajila prečitaj tudi te vrstice pazljivo in vprašaj se, ali si izpolnoval svoje dobre sklepe.

3. Vsako leto se povračajo tudi dnevi, katere moraš posebno slovesno obhajati.

a) To so prvič veliki prazniki v cerkvenem letu (Božič, Velika noč, Binkošti itd.), Marijini prazniki (brezmadežno Spočetje, rojstvo, oznanenje, očiščevanje in vnebovzetje Device Marije) in prazniki angeljev in svetnikov.

b) Tak slovesen dan je tudi tvoj god. Ta te spominja, da si postal skozi sv. krst otrok Božji in si bil sprejet v sv. cerkev. Ponovi svojo krstno obljubo, idi k sv. maši, sprejmi sv. obhajilo in čitaj sveto življenje svojega patrona. Posnemaj ga!

c) Tudi smrtni dan starišev, bratov in sester prištevaj takim dnem. Daruj za nje sv. mašo. Olepšaj njih grob, daj vbogajme v tolažbo njihovih duš.

č) Končno posvečuj vsako leto obletnico prvega sv. obhajila. Koliko vzroka imaš v zahvalo za to neizrečeno milost. O, ponovi dobre sklepe tega nepozabnega dneva. Sprejmi zopet sv. obhajilo in prosi Boga pri sv. maši za nedolžnost in ljubezen svojega prvega sv. obhajila.

Tu imaš, dragi moj, dnevni red krščanskega življenja. Ravnaj se natančno po njem do smrti. Tako bodeš gotovo dober kristijan, življenje tvoje bode tiho in mirno teklo ter se končalo s srečno blaženo smrtjo, katera ti odpre vrata v nebesa.

Pred več leti je živel v mestu L. imeniten gospod. Nekega dne najde v svoji pisalni mizici listek papirja, na katerem si je bil kot dober dijak in ud neke Marijine bratovščine z lastno roko napisal krščanskega življenja red. Glasil se je blizu tako, kakor sem ti ga jaz tu opisal. Stari gospod spozna svojo pisavo in čita. Čita dalje. Ko vse prečita, globoko vzdihne ter žalosten s solznimi očmi vsklikne: »O lepo življenje moje mladosti! Kako sem bil takrat srečen, ko sem izpolnjeval ta dnevni red krščanskega življenja. Od tistega časa pa, ko sem ga opustil, izgubil mi je sladki mir iz srca.« Jokaje listek še enkrat prečita. vzame palico in klobuk ter gre — naravnost v cerkev. Ondi prosi ljubega Boga, naj mu odpusti nezvestobo, se spové, sprejme sv. obhajilo in se od tistega časa začne zopet ravnati po onem redu krščanskega življenja kakor nekdanj in dobra dela opravljati. In res, bil je že tudi skrajni čas — kajti ne dolgo potem potrkala je smrt na njegova vrata. Z rožnim vencem v rokah, ves skesan zaradi zmot svojega prejšnjega življenja, pa poln zaupanja na Boga izdihnil je svojo blago dušo.

Predno končam, hočem ti navesti še jedno sredstvo za vstrajnost, katero

sv. Duh tako zelo priporoča: *Pri vseh svojih delih misli na štiri poslednje reči in vekomaj ne boš grešil.* Res, dobro in skušeno sredstvo čednosti je

6. Misel na štiri poslednje reči.

Skušnjave, hude misli in želje ne izostanejo v človeškem življenju. Pa, če bi te še tako zelo v greh vabilo in mikalo, ali bi grešil, ko bi Bog sam vidljiv stal pred teboj? Gotovo ne! Misli torej povsod in vselej: tudi v temni noči me vidi vsevedni Bog.

O sv. Boleslavu, ki je bil kraljevskega rodú, se pripoveduje, da je podobo svojega očeta nosil na vratu, večkrat jo nežno poljubil in ob tem govoril: »Ne, dragi oče, nikedar ne bodem nič tacega storil, kar bi me nevrednega storilo tvojega kraljevskega imena!«

Kako lahko ti je, krščanska duša, podobo svojega križanega Jezusa pri sebi nositi! Ali te ne bode vsak pogled na sv. podobo spomnil, kar se ti kot dediču nebeškega kraljestva spodobi storiti? In kako lahko nenadoma umrješ! Kolikokrat se čita po listih o nagli in neprevideni smrti. Pred smrtjo nismo nikdar varni, in moramo torej biti vedno na njo pripravljeni, ker kdor v smrtnem grehu umrje, na vekomaj je pogubljen.

Pobožni kristijan se spomni pri jutranji in večerni molitvi, pa tudi ob drugih priložnostih: »Umreti bodem moral, pa ne vem kedaj? kje? kako? A to je gotovo, če v velikem grehu umrjem, bodem na večno pogubljen.«

Neki misijonar pripoveduje, da so novospreobrnjenci v Kochinchini ob velikih skušnjavah prste čez ogenj držali in sami sebi tako-le govorili: »Glej, tega majhnega ognja ne preneseš, kako pa bodeš pretrpel peklenški ogenj, kjer bodeš gorel na vekomaj, ako te premaga skušnjava.«

Zato misli večkrat, predragi prijatelj, posebno v skušnjavi na smrt, sodbo, pekel — misli na to, da bodeš moral pred vsevidnim Bogom dajati račun o vseh mislih, besedah dejanjih. Ta misel te bode varovala greha, misel na nebesa pa te bode spodbujala k dobremu. Kako lepa so nebesa! Tam je naša večna domovina! Tukaj je teden vednega dela, tam delopust večnega počitka; tu dolina solzá, tam večna radost; tukaj razburjeno morje, tam zavetje večnega miru. Iz nebes sem miglja tudi tebi zlata krona, svitel tron, zelena palma slavne zmage. In Jezus te vabi, rekoč: »Pridi, zvesta duša; pridi na moje srce! O kako ti hočem

poplačati vso tvojo ljubezen do mene, tvoje delo, trpljenje, boje; pridi, pojdi v veselje svojega Gospoda!« V nebesih si združen z Bogom, si pri Mariji, v društvu ljubih angeljev in svetnikov. — Če na to misliš, kako se mora povzdigniti tvoje srce polno poguma in hrepenenja, polno veselja in tolažbe. — Da, misel na nebesa ti osladi grenko zemeljsko trpljenje in te spodbuja, da ostaneš Jezusu zvest.

Izvoli si vsak mesec eno nedeljo in premišluj o štirih poslednjih rečeh. Misli: »Morebiti je prihodnji teden, prihodnji mesec zadnji v mojem življenju!« Trdno skleni, da bodeš od zdaj zana-prej tako živel, kakor da bi se bližal zadnji dan. To je tudi najlepši način pripravljavanja na lahko in srečno smrt.

* * *

To bi bilo tedaj šest glavnih sredstev za krščansko stanovitnost. Zlata in blagonosna sredstva so to, katerih ni tako težko izvrševati. Ljubeča mati bi ti jih ne mogla podati z večjo ljubeznijo, kakor jih jaz izročam v tvoje roke, pokladam v tvoje srce, danes — tvoj najsrečnejši dan, dan prvega sve-

tega obhajila. Daj Bog, da bi si jih vse po vrsti v svoj prid obračal ves čas do svojega zadnjega izdihljeja. Blagor se ti, ako to storiš!

Neka pobožna mati je poklicala na večer tega srečnega dne svoje dete k sebi in je s solznimi očmi dejala: »Moj sin, tako srečen si bil danes. Če me imaš rad, slušaj moje besede in ostani vedno takošen, kakor si bil danes, tako čist in pobožen, tako dober. Ostani Jezusu zvest v veri, v ljubezni, v nedolžnosti in misli večkrat na ta svoj najsrečnejši dan. Znano ti je, da te ljubim bolj kot svoje življenje. Pa če bi vedela, da bodeš v poznejših letih postal Jezusu nezvest ter ga žalil, raje bi videla, da danes umrješ in sama te zanesem na pokopališče.« Deček s solznimi očmi obljubi, da ne bode nikdar pozabil njenih besed. Mati je kmalu potem umrla, sin pa je vzrastle v krepkega moža ter postal vojak. Pa tudi v raznih nevarnostih vojaškega življenja ostal je priden in nepokvarjen. Vedno se še glasé v njegovem srcu kakor zvonček v tihi noči materine besede s presrečnega dne prvega sv. obhajila. Na te je mislil v horbi skušnjav in ohranil je svojo vero in nedolžnost.

Jednako kakor ta mati, kličem i jaz tebi, preljubi prijatelj moj: »Ne zapusti svojega Jezusa, ostani mu zvest, ne žali ga nikdar z grehi, ohrani nedolžnost prvega sv. obhajila, poslužuj se tu navedenih pomočkov, in zagotovljeno ti je srečno življenje, srečna

smrt in prelep prostorček tam gori v nebesih. V spodbudo navedem ti tukaj še ganljiv vzgled, ki ga čitaj večkrat.

Sv. Filip Nerij je bil velik prijatelj mladine. Mnogo mladeničev in devic privedel je v nebesa. Med njegovimi spovedanci je bil tudi sin nekega kneza po imenu Pavel Masimi — pobožen in čist kot angelj. Večkrat je hodil k sv. obhajilu. Presrčno je ljubil Marijo. V štirinajstem letu zboli. Poslali so po sv. Filipa. Ta hiti k bolniku, pa — ko pride tje, bil je njegov ljubljenec že mrtev. Oče se je silno žalostil in tudi Filip je bil žalosten, da je Pavel umrl brez sv. zakramentov. Skloni se čez mrliča, moli, pokropi ga z blagoslovljeno vodo in pokliče po imenu. In v začudenje vseh pričujočih odpre deček oči, kakor bi hotel vprašati: »Zakaj ste me budili?« — »Pavel«, reče sedaj sveti Filip, »hočeš dlje časa živeti ali pa zopet umreti?« — »Velečastni oče«, reče Pavel, »videl sem v nebesih svojo rajnko mater in sestro; ondi pri Jezusu in Mariji je lepše, ko tukaj, jaz hočem rajše zopet umreti«. — In zaprl je zopet oči. Še dandanes se vsako leto na spominski dan te dogodbe, 16. marcija, v njegovi smrtni sobi, ki je sedaj predelana v kapelico, opravlja sv. maša. Pavel je umrl brez zakramentov, pa njegova duša je bila pripravljena po večkratnem vrednem obhajilu. Pobožni mladenič se je šesterih sredstev, ki sem ji tu navedel in priporočil, zvesto posluževal in tako srečno umrl ter bil sprejet v nebesa.

Zdaj pa se poslovim od tebe, predragi mi prijatelj! Svoje mašniške roke

razprostrem čez te in kličem: *Blagoslovi te vsemogočni Bog, Oče, Sin in sv. Duh!* Naj te spremlja ta blagoslov po vseh tvojih potih, naj te varuje greha, naj te krepča v skušnjavah in naj te dovede v sveta nebesa. Misli večkrat na onega pobožnega mladeniča, živi kakor on, beri pridno te vrstice in posnemaj jih.

»Da bi bil srečen, da bi bil ljub Bogu in ljudem, da bi večno živel v nebesih!« S temi besedami so nekdam zapisali rojstvo in krst sv. Alojzija v krstno knjigo. Nobeno voščilo sreče in blagoslova ne more ljubeznivejše biti. To je za slovo tudi moje voščilo za-te. O da bi se vresničilo! Z Bogom! *Bodi zvest do smrti, in dati ti hočem krono življenja!* to je zagotovil Jezus Kristus, kateri bodi hvaljen na veke. Amen.

Za milost stanovitnosti.

O moj Jezus! Nisem še pozabil milosti, katero si mi podelil, ko si me nahranil prvič sè svojim svetim mesom in krvjo. Zahvalim se ti za to in vse dni življenja se bodem spominjal na

preveliko srečo svojega prvega sv. obhajila. O kako dober si ti, Gospod, da si samega sebe daroval meni ubogemu grešniku. Ali je mogoče, da bi te kedaj nehal ljubiti iz vsega svojega srca? Ali bi ti mogel kedaj nezvest postati, ker me le ti sam moreš resnično in trajno srečnega storiti? O Jezus, obljubim ti zvestobo do zadnjega zdihljeja! Pa pre slab sem. Zato te prosim pomoči. Če me ne varuje tvoja roka, ne bodem zmagal v boju zoper hudobije. Ne dovoli, da bi se ločil od tebe. Hrani in krepčaj me večkrat sè svojim sv. mesom in svojo sv. krvjo v življenju, da dobim moč, srčno potovati na potu kreposti do konca. Hrani in krepčaj me posebno na mojo zadnjo uro s to dušno hrano, da v tvoji milosti umrjem in dosežem večno življenje. Amen.

O gospa moja itd.

O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo! Češčena si Marija.

O Marija, ki si brez madeža prišla na svet, oh sprosi mi od Boga, da brez greha pojdem s sveta.

O sv. Jožef, ki si zavoljo svoje velike časti in slave, zavoljo preobilnega

zaklada svojega zasluženja in velike moči svoje priprošnje vreden, da te bolj kot vse druge svetnike častimo, ljubimo in na pomoč kličemo: glej, v navzočnosti našega gosp. Jezusa Kristusa, ki te je izvolil za svojega očeta, in Marije, ki te je izvolila za svojega ženina, izvolim te danes za svojega priprošnika pri Jezusu in Mariji in te prosim, da ostaneš moj oče in branitelj. Sklenil sem, da te nikdar ne bom pozabil, marveč častiti te hočem vse dni svojega življenja. Dodeli mi torej tudi ti svojo pomoč in vzemi me med število svojih zvestih služabnikov. Pomagaj mi pri vsem, kar bodem delal, prosi zame pri Jezusu in Mariji in stoj mi na strani ob moji smrtni uri. Amen.

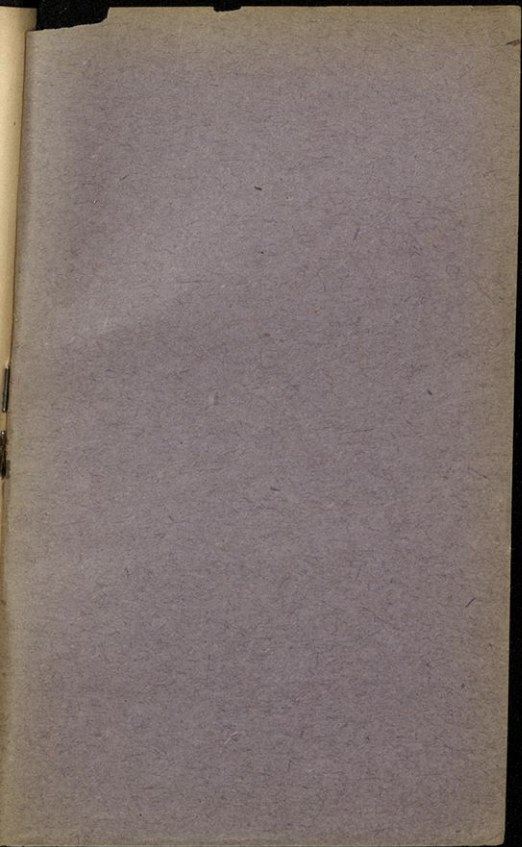
Daj, o sv. Jožef, da nam v nedolžnosti poteče življenje ter je vedno varno pod tvojim zavetjem. Amen.

* * *

Neki 13letni deček je ležal bolan v bolnišnici v Parizu, kjer so stregle bolnikom usmiljene sestre. Tega dečka so usmiljene sestre prav lepo pripravile na prvo sv. obhajilo. Ko je bil obhajan, vzbudila se je v njegovem srcu v navzočnosti Gospodovi taka živa želja vedno ostati ves njegov, da se je bal zgubiti ga, ako se vrne zopet v svoje prejšnje slabe razmere.

Rekel je tedaj sestri, ki mu je stregla in ga učila: »Kaj ne, sestra, ljubi Bog izpolni na dan sv. obhajila vse, za kar ga prosimo.« — »Gotovo«, reče sestra, »dobri Bog, kateri celo sebe nam daruje, ne more onemu, ki ga sprejme, ničesar odreči.« »Jaz sem prosil ljubega Boga za milost, da me pusti takoj po sv. obhajilu umreti.« »Dete! tega ne smeš, — boljše je, da prosiš Boga, naj se zgodi njegova sv. volja.« — Bilo je kakih šest tednov po tem razgovoru, kar naznanijo nekega dne ravno oni sestri, da bi neki umirajoč bolnik zelo rad ž njo govoril. Bil je to neki deček, kojega so v bolnišnico prinesli. Sestra ga je takoj spoznala: »Ah, si ti, ljubo dete, ali si zopet bolan?« »Da, sestra ljuba, ne morem umreti prej, da Vas prosim odpuščenja, ker sem Vam bil pri prvem sv. obhajilu nepokoren. Prepovedali ste mi, prositi Boga, da me pusti umreti, a navzlic temu sem prosil Boga ter molil tako-le: Moj Bog, skoraj mi ne bode mogoče kot dober kristijan živeti in tebi zvest ostati, če pridem v svoje prejšnje razmere nazaj. Prosim Te, vzemi me rajše sedaj k Sebi, kakor pa, da bi postal slab človek in slab kristijan! — Odpustite mi sestra, odpustite! Bog me kliče, obljubim Vam, da bodem molil v nebesih za Vas.«

A decorative, symmetrical floral frame with intricate scrollwork and leaf patterns, enclosing the text.

„Katoliška Tiskarna!“
Ljubljana.

A small, simple cross symbol centered below the decorative frame.